

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi pošti in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 18. kimovca 1891.

List 38.

Ime Marijino.

Vsih milosti
Presladki vir,
Ime Marija!
Ohrani mi,
Pri srcu mir,
Ko žuga zmija.

Nad solnčni žar,
Nad lunin svit
Ime je Tvoje;
Ki si vsigdar
Mi bramba, škit,
Veselje moje.

Naj tu slavim
Te upno zdaj
Življenje celo;
Ko v smert zaspim,
Slavit Te v raj
Bom šel veselo.

Radoslav.

Čudovita božja sodba v zgodovini.

Berite in stermite vérci in brezvérci!

Kakor nam je zapustila zgodovina prejšnjih stoletij tako mnogo zgledov božjih šib, ktere je pošiljala previdnost onim, ki so napadali Cerkev Kristusovo in njenega vidnega poglavarja, tako tudi novi in najnovejši čas ni brez dogodkov, ki nam kažejo seganje božje vsegamogočnosti v osodo narodov in knezov. Pred kratkim doživeli smo odstop dveh mogočnih deržavnikov, ki sta se odločno vtikala v osodo svojih dežel ter sta morebiti še določena doživeti rešitev najvažnejšega vprašanja novega veka, namreč rimskega, in to na način, ki bo menda njihovemu prejšnemu delovanju zelo malo ugajal. Po človeško soditi, nahaja se danes, res da, ravno tako malo, kot pred 20imi leti, kaka vterjena nada, da bo dosegel namestnik Kristusov zopet svojo staro pravico in popolno vladarsko prostost; verni kristjan pa si ne bo dal odvzeti upanja, da bo Gospod kakor v preteklih časih, tako tudi v prihodnjih pomagal svoji Cerkvi ter osvobodil

od njenih sovražnikov njenega zatiranega poglavarja. — Omenimo naj v tolažbo naših bralcev tukaj nekaj dogodkov iz zadnje preteklosti, za ktere povzamemo nekatere drobnine iz očitnih listov.

Napoleon I bil je na verhuncu svoje moči; do tega časa se nič ni zamoglo zoperstavljati njegovemu zmagonosnemu orožju. Pij VII. s prestola pahnjen in brez vsake pomoči, bival je kot jetnik v gradu Fontainebleau. (r. Fonténbló). Čeravno potert od starosti in ves v skerbéh, prenašal je ta hrabri papež vendar svoje grenko jetništvo z zatajevanjem kakega svetnika in z mučeniško vdanostjo. Ko je neki večer molil, stopil je Napoleon nenadoma v njegovo sobico. „Odpustite, Svetost, ako Vaša pobožna premišljevanja pretergam za trenutek,“ dejal je, ko je se nekoliko priklonil z glavo: „toda mudi se, skleniti mora se mir med cesarjem in papežem. Ste se li to stvar dobro pretehtavši prepričali, da Vam moj včerajšnji nasvet popolnoma vgaja?“ — „Moji osebi gotovo, toda ne dolžnostim papeževim,“ odgovoril je Pij VII.

Napoleonov nasvet nameraval je namreč na to, da naj bi sv. oče sprejeli letne obresti od dveh milijonov frankov ter se za zmeraj odrekli Petrove dedovine, cerkvene deržave. Serčni starček pa je ostal pri svojem sklepu, da ne bo nikdar privolil v taki rop. „Rajše umrem v sužnosti,“ dejal je, „kakor da bi oskrnil svojo vest s tako pregreho, s toliko nezvestobo“. Nato je našteval cesar vse, kar je bil storil po Francoskem za vstanovitev vere, ter prosil Pija VII, da naj se torej ne kaže nehvaležnega, temuč sprejme njegove pogoje“. Papež ostal je neomahljiv.

Otožen, da je pri starčku, ktereга je imel v svoji oblasti, našel toliko stanovitnost in serčnost, in razdražen, da se nahaja edini mož na svetu, ki se prederzne zoperstavlјati se mu, kričal je Napoleon: „Nehajva, gosp. papež: ker nečete mojega prijateljstva, okusiti Vam je nasledke mojega sovraštva.“ — „Sire (t. j. presvetli gospod),“ odgovoril je papež. „Vaše pretenje položim k nogam križanega ter prepustim Bogu skerb, poskerbeti za mojo osodo: stari Bog še živi.“ — „Stari Bog še živi, pravite? Kaj pa upate od njega?“ — Papež: „Da bo Cerkvī pomagal ter jo varoval do konca dni, kakor je govoril.“ — „To so velikanske obljube,“ odvernīl je Napoleon, med tem, ko je postajal vedno bolj in bolj razburjen: „bomo videli. Jaz pa nisem niti s papežem niti s cerkvijo tega starega Boga zadovoljen. Morebiti vstanovim še iz svoje lastne moči deržavno vero, ki ne bo imela za poglavarja Kristusovega namestnika, temveč cesarja samega.“ — Na to ošabno bogokletstvo reče namestnik Kristusov: „Sire, vi precenjujete svojo moč“. „Vse zamorem v Evropi,“ dejal je serdito zmagavec tolikih ljudstev, „ter ne morem pokončati (premagati) svojeglavosti starčka, ki se imenuje namestnik starega Boga. Naj toraj umerje nepremagljivi v naši ječi“. — „Le dobro premislite, moj knez,“ rekel je plemeniti jetnik, „vsi preganjanci so poginili, Cerkev pa še vedno stoji. Vi preganjate Cerkev ter imate mene ujetega: vendar pa živim kljubu bridkostim in vsemu svojemu terpljenju. Živim, da vidim enkrat tam, kako Vas bo dohitela roka „starega Boga“. Vaša mera je napolnjena, zatorej boste delilh, osodo preganjavcev.“

Nikoli ni slišal Napoleon tacih besedi. Truden usedel se je papež na stol, ko je gospodovavec Evrope, rudeč od jeze, zapustil sobo, bruhnivši bogoskrunstvo: „Stari Bog pobija le šleve: zoper cesarja nič ne more. Vi pa, papež, čutili boste mojo jezo“. —

Deset let pozneje bil je pa cesar sam jetnik na Št. Helenskem otoku. Na tej zapuščeni pečini daleč od suhe zemlje oddaljen od vojsk, ktere je tolikokrat zmagonosno vodil, spominjal se je veliki, propadli grabež nekdanjega prizora v gradu Fontainebleau. Nekega dne mogočni izgnanec na samotnem sprehodu, spremljevan od generala Bertrand-a in grofa Jožefa de Rethel-a, séde na skalo, in v premišljevanje zatopljen gleda čez neizmerno morje, ter reče k grofu: „Jožef, ali nisi bil tudi ti na gradu Fontainebleau, ko mi je prorokoval papež Pij VII moja osodo?“ — „Da, Sire“. — „Se-li še spominjaš onega pogovora?“ — „Da, Sire, nikoli mi ne bo zginil iz

spomina“. — „Ti se še spominjaš papeževih besedi?“ — „Zelo natančno, Sire: sv. oče so dejali, da stari Bog še živi: ta Bog je še vselej sovražnik sv. Cerkve pobil, in dostavili so...“. — „Dalje, Jožef dalje!“ nagovarjal je Napoleon, ko je videl mladega moža zastajati. — „Dostavili so, da ta večni Bog bo pokoncal Vaše Veličanstvo, če ne nehate Cerkve preganjati“. — „Tako je: in resnično, moj ljubi prijatelj, stari Bog živi, ter potare zatiravce njega, ki je tu na svetu njegov namestnik. O, ko bi vendar mogel, nadaljeval je otožno Napoleon, zaklicati vsem onim, ki imajo na svetu kako moč: Spoštujte namestnika Jezusa Kristusa! Ne bojujte se zoper papeža, ne zatirajte ga: če pa vendar to storite, boste poterti od maščevalne roke Božje, kajti Bog sam varuje prestol svetega Petra.“*)

Po smerti Napoleona I vernil se je Jožef de Rethel na Francosko v grad svoje družine. Grof živel je do visoke starosti, oddaljen od posvetnega šuma in politiškega delovanja. Pri tem je zvedel nekega dne, da hoče Napoleon III, njegov zvesti prijatelj in takrat francoski cesar, podpisati pogodbo, po kateri naj bi zapustili francoski vojaki Rim v dveh letih“. To je bilo l. 1854. Le iz ljubezni do sv. Cerkve in francoske dežele prisiljen, hitel je nekdanji sluga slovečega jetnika na Št. Heleni k cesarju Napoleonu III, ter ga je prosil in rotil, da naj papeža ne zapusti, Pija IX ne pusti brez pomoči, ter ne izda ga skrivnim družbam in njegovim mnogobrojnim sovražnikom.

Napoleon skušal je grofa pomiriti, češ, v svetosti svoje službe in v spoštovanju, ki je združeno z njegovo osebo, bode ravno toliko varstvo našel, kot v bajonetih vojakov. — „Skrivne družbe,“ odgovoril je de Rethel, „in sovražniki papeževi ne pripoznavajo svetosti njegove službe in namesto ljubezni in spoštovanja čutijo le sovraštvo zoper sv. Očeta. O Sire, prosim, ne umaknite se iz Rima s Svojimi trumami. Ako se udaste sovražnikom Cerkve, nakopali si boste Sebi, Svoji družini in Francoski strašne šibe z nebés“. Cesar pogledal je začuden grofa ter ga prosil, naj mu natančneje razloži te nejasne besede. Grof ga nato spomni na pogovor med Napoleonom I in Pijem VII na fontemblo-skem gradu in na besede cesarjeve, ko je bil na otoku Št. Heleni jetnik. „To je res čudno,“ odgovoril je Napoleon, „naključba dala je v resnici papeževim besedam neko verjetnost“.

Žalosten, da cesar besede ni hotel razumeti, tiščal je grof še bolj v njega ter ga skušal za-

*) To pa naj premišlujejo tudi pritlikovski zatiravci Cerkve Kristusove in njegovega namestnika, dokler je čas, da si saj dušo rešijo, kakor Napoleon I.

gotoviti, da tudi njegov stric v Fontainebleau ni hotel verjeti, da je božje maščevanje, da je pa temu velikemu možu odperla oči na Št. Heleni nesreča, ponižala njegovo ošabnost ter prisilila k izpovedi, da je zato v pregnanstvu, ker je preganjal vesoljnega očeta vernikov. In strašno razburjen končal je Jožef de Rethel: „Če Francija dovoli, da se oropa Pij IX, izda svojevoljnosti njegovih sovražnikov ter živi v jetništvu, potem...“ — „Kaj pa potem?“ vprašal je cesar. „Potem bodo z nova pustošili tuji narodi Francosko deželo in Vi doživeli bote osodo Vašega strica.“ „Dovolj.“ dejal je cesar, „zahvalim se Vam za Vaše svarila.“ In poslovil se je od grofa.

Nesrečna Napoleonova politika je dovolj znana. Francoske armade zapustile so Rim, in veliki papež Pij IX je umerl, oropan svoje posvetne oblasti, kot jetnik v Vatikanu. Nekaj let po navedenem pogovoru stanoval je grof Jožef de Rethel s svojim prijateljem Ditmour-om v gradu Bellevue, ne daleč od Sedan-a. Tedaj zgodilo se je, da je doživel, — bil je osodepoln 2. kimovec — da je moral Francoski cesar izročiti meč Pruskemu kralju, svojemu zmagalcu. Napoleon, odpeljan v jetništvo, bil je kmalu oropan tudi države in krone in moral je umreti daleč proč od Francoskega. Pred prihodom pruskega kralja je menda dejal nesrečni cesar grofu de Rethel-u, kterega je cesar imel pred nekaterimi leti za vešastega preroka nesreče:

„Svarilo mojega strica se zveršuje, ne napadajte papeža in ne zatirajte ga; drugač boste od božje desnice ponižani, ktera varuje prestol sv. Petra. Moja osoda je nova priča za resnico vsega tega.“

In resnično so to dogodki natančno pričali. Kajti tisti dan, ko so perve francoske vojne trume zapustile Rim, bili so Francozi pervikrat odločno premagani pri Weissenburg-u ter so zgubili ravno toliko vojakov v tej bitki, kolikor jih so odpeljali iz Rima. V dan, ko je zapustil zadnji francoski vojak Rim, zgubili so Francozi bitko pri Reichshofen-u, in dan, kterega je propadel prestol in dinastija Napoleonova, 4. kim. 1870, bil je 10. obletnica onega 4. kim. 1860, ko se je zarotil Napoleon iz strahu pred Orsinijevimi bombami z grofom Cavour-jem, da bi zopet dosegel edinost cele Italije ter papeža pahnil s prestola. Tisti dan pa, ko so se prikazali Italjani pred Rimom, kterega so jim Francozi izročili, šli so Prusi proti Parizu, kterega so si kmalu osvojili.

Božji mlini meljejo počasi, toda drobno. (Annal. d. Werkes v. hl. Paulus. Nr. 7. 1891.)

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

V. Poglavje.

O cerkvi.

22.

V svetnih vedah je na izvoljo modrovati po svoji šegi. Brez greha si izmišljuješ nove sostave, ali voliš izmed izmišljenih ono, ktera se ti naj bolj prilega. Ni prepovedano deržati se Deskarta, Gassendia, Newtona, Vega, Kopernika itd. Bog je prepustil svet učenim v pretresovanje. Drugo je z razodetimi resnicami. Naj višji duh je govoril in njegova beseda je vredna, da se ji naš um uklanja. Nikakor ne pristuje slabim stvarjem tehtati božje izreke in neke imeti za veljavnejše od družih po krivičnem razločku med temeljnimi in netemeljnimi uki. Verujmo vse; ako ne, ne verujemo ničesa, ker beseda božja je jednake važnosti v vsem, kar oznanja.

23.

Kako bi razkolne družbe, zamotane v nasprotno uke, od kterih terdijo, da so božja beseda, mogle biti cerkev Jezusa Kristusa, ki se sam imenuje resnico? Resnica pa je le ena. „Le en Bog je, in en Kristus in ena Cerkev in ena stolica na Petra sozidana po besedi Gospodovi. Ne more se staviti drug darilnik, ne početi novo duhovstvo.“*) Ena sama cerkev, ali nobena! Ločina (sekta; — ločinar-heresiarch, t. j. početnik krive vere), ki vse druge odobruje, se že sama obsojuje.

VI. Poglavje.

O potrebi in obstoju vidne oblastnije v Cerkvi.

1.

Cerkev ne more pogrešati oblastnije. Njena vstava; njen obstanek; kakost oseb v njej združenih; namen, kterega si stavi; uk, kterega oznanja; lastnost vere, ktera dvombe ne terpi; potreba središča edinosti; obstoj krivoverstev; nezadostnost preiskave; obstoj razodetja; obnašanje glavarjev protestanstva; obstoj previdnosti božje; poveršnost človeškega duha; — vse to so sami nepremagljivi dokazi za potrebo in obstoj vidne oblastnije v cerkvi. Poglejmo jih na drobno.

2.

Cerkvena vstava: prvi dokaz za njeno oblastnijo.

Cerkev je vrejena družba; ni ga pa reda v družbi brez oblasti, kteri morajo pokorni biti

*) Deus unus est, et Christus unus, et una ecclesia, et cathedra una supra Petrum Domini voce fundata; aliud altare constitui, aut sacerdotium novum fieri praeter unum altare et unum sacerdotium non potest. S. Cyr.

vsi društveniki. V vsaki državi postava tirja pomoč gosposke, da čuje nad njenim spolnovanjem, jo v potrebi tolmači, in kaznuje prestopnike: ravno tako potrebuje v kerščanski Cerкви beseda božja pripomoči pastirjev, kateri razlagajo njene zapovedi in odmerjajo kazni grešnikom. Odpravite oblastnike, in glejte: postava in resnica je ob moč! Oblast od ene in pokorščina od druge strani sta edina pripomočka, ki strinjata družbo, bodi si svetna ali verska. Popolna svoboda je za vsako gotovo razljanje. Ni vam družbe brez pokorščine, ni pokorščine brez oblasti, ker nikdo ne vboga, kjer nima nikdo prava velevati.

Kratko, družba brez oblastnije je telo, kjer je oko noga, noga oko, roka jezik, trebuh glava, vse je zmešnjava in grozna pošast.*) Bi-li nevesta Kristusova mogla biti tako ostudna, nespodobna? Poberi se, prestrašna misel!

3.

Cerkveni obstanek: drugi dokaz za njeno oblastnijo.

Jezus Kristus je Cerkev vstanovil, da stoji do konca sveta, kar namsam zagotavlja. Stavba, napovedana od toliko vekov po prerokih, osnovana s toliko pripravo, dovršena s tolikimi čudeži, ne more imeti za svoj obstanek družega konca, ko konca vesoljnega sveta. Tako dolgo pa verska družba ne more obstati, ako nima v svojem krilu žive oblastnije, ktera rešuje prepire, pana zmote, razlaga postave in strahuje nepokorneže. Ta resnica je sama po sebi dovelj jasna. Kristus je moral tedaj poskerbeti po svoji modrosti, da biva vedno v njegovi cerkvi živa oblastnija.

(Dalje nast.)

Letno poročilo ljubljanske bratovščine za vedno česčenje presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkev za leto 1890 in 1891.

(Konec.)

123. Dolenja vas: 1 belo pridigarsko štolo, 1 obhajilno burzo.

124. Rob: 2 rudeče-beli oltarni blazinici.

125. Struge: 1 vijoličen mašni plašč.

126. Godovič: 1 antipendij.

127. Ledine: 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo, 1 obhajilno štolo.

128. Spodnja Idrija: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 prepase.

129. Vojsko: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 prepase.

130. Zavratac: 1 rudeč mašni plašč.

131. Žiri: 1 črn mašni plašč.

) Monstrum horrendum, informe, ingens, cui lumen ademptum est!)

*) Op. Od šolskih časov do danes nisem več mislil na ta monstrozni hexameter!

132. Černi Verh nad Idrijo: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 prepase, 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.

133. Verh (Sv. 3 Kralji): 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.

134. Borovnica: 1 velum, 1 obhajilno burzo.

135. Černi verh nad Polhovim gradcem: 1 bel pluvijal

136. Hotederšica: 2 belo-rudeči oltarni blazinici.

137. Podlipa: 1 rudeč mašni plašč.

138. Rovte nad Logatcem: 3 koretlje.

139. Zaplana: 1 bel mašni plašč.

140. Begunje pri Cirknici: 1 bel pluvijal.

141. Babno polje: 1 rudeč mašni plašč.

142. Bloke: 1 zelen mašni plašč, 2 belo-rudeči oltarni blazinici.

143. Planina pri Rakeku: 1 vijoličen pluvijal, 1 belo pridigarsko štolo.

144. Stari terg pri Ložu: 1 zelen mašni plašč.

145. Unec: 1 obhajilno štolo, 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.

146. Št. Vid pri Cirknici: 1 bel mašni plašč, 1 obhajilno burzo.

147. Slavina: 3 mašne srajce, 6 humeralov,

148. Šempeter: 1 bel mašni plašč.

149. Ternovo: 1 zelen mašni plašč.

150. Knežak: 3 koretlje.

151. Košana: 1 rudeč mašni plašč, 1 antipendij.

152. Nadanje selo: 1 bel mašni plašč.

153. Prem: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 prepase.

154. Poddraga: 1 bel mašni plašč, 1 obhajilno burzo.

155. Lozice: 3 mašne srajce, 1 plašček za ciborij.

156. Šent-Vid pri Vipavi: 1 vijoličen pluvijal.

157. Slap: 1 vijoličen mašni plašč.

158. Col: 1 rudeč mašni plašč, 1 obhajilno štolo.

159. Šturje: 1 velum.

160. Goče: 1 zelen mašni plašč.

Hvaljen in česčen bodi na veke Zakrament presvetega Rešnjega Telesa!

V Ljubljani, sv. Bernarda dan 1891.

Vodstvo bratovščine.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Petindvajsetletnica prečastitega gospoda Jožefa Pečar-ja v Kranjski gori 27. avgusta 1891.

Pridiga pri 25letnici g. Jožefa Pečarja.

(Konec.)

Jezus je rekel Petru: Resnično, resnično ti povem: Dokler si bil mlajši, si se sam opasoval in šel, kamor si hotel; kadar boš pa star, boš svoje roke raztegnil, in drugi te bo opasal, in te popelje, kamor ti nočes! (Jan. 21, 18.)

1. Božja volja je tedaj, dragi poslušavci, da je naš slavljeneč, preč. g. Jožef, že 16 let bolan in mertvouden; Božja volja pa tudi, da mi, njegovi sošolci, terdni in zdravi obdelujemo njegov vinograd. Pervi in poglavitni vzrok teh okoliščin je

tedaj neskončno modra previdnost Božja, kateri se moramo vsi ponižno uklanjati in podvreči: da Bogu eden v boleznih, drugi pa v zdravju zvesto služi.

2. Pa še drugi vzroki so, ki nam stan našega ljubega prijatelja g. Jožefa kot bolj prijeten in bolj tolažljiv kažejo, kakor se na prvi pogled vidi. Če s telesnimi očmi gledamo njegov revni, bolehnih stan, se nam milo stori in smo užaljeni nad njim. Če pa z očmi vere te okoliščine preiščujemo, če pomislimo, kako težaven in velike odgovornosti je duhovski stan, in kako lahko se v njem pogubi, kdor njega svete dolžnosti prav ne spolnuje: potem moramo našega bolnega tovariša še srečnega imenovati; nima namreč tiste zelo težke odgovornosti, ki nas druge duhovne čaka. Ti g. Jožef že davno ne moreš več maševati — pa zato tudi odgovornosti nimaš, ki nas čaka! Kolika odgovornost je le zavoljo ene same svete maše! Nek novomašnik je precej po novi maši umerl. Pričujoči so se te smerti veselili in novomašnika blagrovani in svetnika imenovali. Ali nek star častitljiv duhoven je z glavo majal in rekel: Ranjki novomašnik ima dovolj odgovornosti; maševal je, če tudi le enkrat in odgovornost zavoljo ene same sv. maše bo dokaj huda! Kaj bo še le za nas, ki smo tolikokrat maševali!

Kolika odgovornost nas nadalje čaka zavoljo spovedovanja! Od vsacega spovedanca bo treba odgovor dajati! Ti g. Jožef že davno ne moreš več spovedovati. Pa miren bodi, vesel bodi: Tvoj odgovor bo toliko lažji, kolikor težji bo naš zavoljo toliko opravljenih spovedi! — In tako je zavoljo drugih duhovskih opravil in deljenja drugih sv. zakramentov.

3. Pa mi bo kdo ugovarjal in rekel: To je res, da bolni g. Jožef ne bo imel odgovornosti zavoljo duhovskih opravil, katerih izvrševati ne more; pa ne bo imel tudi zasluženja, kterega si vi drugi zdravi duhovni vsaki dan lahko pridobivate, vsako uro lahko pomnožujete!

Ta ugovor je res po eni strani opravičen; vendar pa jest terdim, da si g. Jožef tudi v boleznih lahko zasluženje pridobiva, da se kolikortoliko tudi našega zasluženja lahko vdeležuje.

Ti g. Jožef zamoreš za nas moliti, sv. mašam se priporočevati! Kakor je nekdanj Mozes na gori molil, ko so se Izraelci v dolini vojskovali, tako tudi Ti za nas moliš, ko se trudimo v duhovskem pastirstvu, da bi Bog našim delom blagoslov, našim naporom zmago dal!

Ti g. Jožef že davno ne moreš več pridigovati; ali eno pridigo vendar lahko še zdaj do vernih svojih rojakov imaš: mislim namreč pridigo dobrega, lepega izgleda! In to pridigo res tudi neprestano govoriš že 16 let.

a) Kolikor sem sam videl ali od drugih slišal, se nisi v svoji hudi boleznih nikdar pritoževal, si vedno bil poterpežljiv. In to je lepa pridiga, katero si vsi pričujoči dobro zapomnite! Toliko let bolan biti — pa nič ne tožiti, to je lep izgled za vas, kadar vas nadloge, boleznih obiščejo, nesreče zadenejo!

b) Ti, g. Jožef, si svojim rojakom pridigoval, in še zdaj pridiguješ, ko svojo mater tako spoštuješ, ko majhino svojo pokojnino z njimi deliš! Ti pridiguješ spoštovanje do štarišev s

svojim zgledom in to je pridiga, prelepa pridiga, katero naj si posebno kerščanski otroci dobro zapomnijo!

c) Ti, g. Jožef, posebno danes lepo pridiguješ, ko očitno svojim rojakom zgled prave hvaležnosti do Boga daješ. Nekterim se današnja slovesnost ni primerna zdelala. Sam sem jih slišal, ki so rekli: Čemu taka slovesnost, če gospod maševati ne more? Ali jest sem mu prav dal, ker je lepo, da se naš slavjenec očitno Bogu zahvali za vse dobrote, katere je v dolgih 25 letih svojega mašništva prejel, in tudi za bolezen, katero mu je Bog gotovo tudi v njegov dušni prid poslal. On nas uči nauk, kterega navadni kristjani le prepogostokrat zanemarjajo, da se moramo Bogu ne le za prijetnosti, ampak tudi za težave in nadloge zahvaljevati! Ko ga vidim tu sedeti pred altarcem Gospodovim, se mi zdi častitljiv kakor nekdanj poterpežljivi Job, ki je Boga tudi v nesreči hvalil, rekoč: Gospod je dal, Gospod je vzel; Gospodovo ime naj bo čiščeno!

In zdaj naj hitim k sklepu. Naj nam ostane današnji dan vsim skupaj v prijetnem spominu; naj nas posebno poterjuje v veri na neskončno modro previdnost Božjo, ki žalost in veselje obrača k našemu zveličanju.

In Ti, ljubi prijatelj g. Jožef, nič ne maraj, če Te ljubi Bog še naprej skuša. Če skušnjo dobro prestopiš, dal Ti bo Bog, ki tudi dobro voljo poplačati more, krono zvestim mašnikom pripravljeno, ravno tako kakor nam, ki težo in vročino dneva prenašamo; še več, dal Ti bo tudi krono mučeništva, če svojo mučno bolezen stanovitno prenašaš do smerti!

In zdaj še nekaj! — Ko bodeš potem ljubi prijatelj pri sv. maši prejel svojega Gospoda in Odršenika v podobi kruha, zahvali se mu za vse v 25 letih prejete dobrote; prosi pa tudi, če je božja volja, da bi vsaj toliko okrevale, da bi še kdaj maševati mogli. Prosi pa tudi za vse, ki so danes priča in deležni Tvojega veselja! Prosi ga najpred za svojo ljubo mater, katero naj Ti še kako leto pusti v tolažbo! Prosi ga za svoje sestre; posebno za sestro Uršo, ki Ti streže kakor kaka usmiljena sestra že toliko let in s Tabo nosi težave, da Ti jo še ohrani. Spominjaj se danes pa tudi ranjega očeta in brata, ranjih znancev in dobrotnikov! Spominjaj se danes tudi naju dveh, ki sva pričli Tvojega veselja — spominjaj pa se tudi vsih drugih sošolcev, živih in mertvih! Spominjaj se danes domačega g. župnika, ki so ti vsa leta hude boleznih svetovalec, pomočnik, dobrotnik in spovednik. Spominjaj se g. kapelana, ki so ti serčao naklonjeni, in vsih pričujočih in nepričujočih prijateljev in dobrotnikov. In ravno ta vez naj še zanaprej med nami ostane, da namreč molimo eden za drugega, da bomo ohranjeni. Amen.

Štanga, 7. sept. (Zveličavne vaje.) O „Zgodnja Danica“! že spet ti imam povedati nekaj veselega. Morebiti kedo poreče: kaj pa je bilo vendar tako veselega? Odgovorim in pravim: da je bilo v času od 23—30. avg. za našo duhovnijo res veliko veselje. V tem času je namreč ljubi Bog pošiljal posebne milosti vernemu ljudstvu po zakramentu sv. pokore in sv. obhajila.

Obhajali smo misijonske „duhovne vaje“, katere sta vodila z vso gorečnostjo preč. gg. misijonarja U.

Nežmah in K. Hajdrih, iz reda sv. Vincencija P. Označevala sta z veliko navdušenostjo božjo besedo, ter nam celila dušne rane. Izverstne so bile pridige in govori, s katerimi sta mečila terda serca tudi zastaranih grešnikov. Ljudje so se prav pridno vdeleževali duhovnih vaj, ter zvesto poslušali glas k pokori; bili smo vsi prešinjani do serca. Zares, nekaj posebnega je prešinjalo v tem času našo duhovnijo; zginjala je mlačnost, vterjevala se gorečnost za vse božje; sovražniki so se spravljali, sploh, mnogo so predrugačili tisti dnevi.

Zvečer nam je zvon nenavadno naznanjal, da se ljubi Bog ozira na grešno ljudstvo, kteremu je poslal svojega Sina v odrešenje; naznanjal nam je pa tudi, da deli Bog v tem času posebne milosti grešnemu ljudstvu. O ko bi bil mogel človek takrat v vsako hišo, gotovo bi si bil mislil, tu so res kerščanski ljudje, ki spolnujejo zapovedi Gospodove. Berž ko je ob smih zvon zapel, pokleknil so vsi, gospodar in družnina, pred križanega, ter molili v čast njegovemu britkemu terpljenju, in še posebno za terdovratne grešnike. Molili so prav goreče, in tudi vem, da je ni hiše, v kateri bi se ne bilo molilo za terdovratne grešnike, posebno za tiste brezverce, ki se ne menijo ne za Boga in ne za pekel; za taiste, kateri mislijo, da je človek po smerti kakor neumna žival, za taiste, ki se zoperstavljajo in nasprotujejo duhovnom in jih psujejo z gerdimi psovkami. Da bi že vendar enkrat spoznali kriva pota, po katerih rajajo! Mislim in rečem: spoznali jih sicer bodo gotovo, toda žali, ako bodo že prepozno! Ah da bi goreča molitev vernega ljudstva bila uslišana, in naj bi spregledali in obžalovali kriva pota, dokler še ni prepozno.

Angeljsko nedeljo je bil sklep. Okoli 10 se je zbralo mnogo ljudstva, katero je v obhodu spremljalo Najsvetejše. Med obhodom so se zvonovi prav milo glasili, ter s svojim prijetnim zvenenjem Bogu čast dajali, ljudi pa k stanovitnosti opominjali. Solnce se je milo oziralo po zelenih livadah, ter se iskralo v raznobarni rosi. Vsa narava je bila tako rekoč na novo oživiljena z vernim ljudstvom vred. Zdelo se mi, je kakor da bi hotela reči: O prečudno skriti Bog! tudi jaz ti dajem čast in slavo z množico vred! Po slovesnem obhodu je bilo darovanje in za tem je sledila slovesna sveta maša, katero so darovali preč. g. prof. in kanonik Josip Marn z asistenco. Po sv. maši je bil sklepni govor, v katerem so nam čast. g. misijonar k sercu gnali imenitne besede: moli, delaj, terpi! Te tri besede nam ostanejo v vedni spomin. Moliti, delati in terpeti je tako rekoč kristjana prva in največja dolžnost; zakaj, kedor ne moli, se mu že vidi, da je mlačen, in tudi vera pri takem peša, ker začne dvomiti; takih je, žali da, veliko posebno po mestih. Nasprotno pa, kedor rad moli, ter zvesto opravlja svoje molitve, se mu vidi, da ljubi Njega, kateri mu tudi vse dá, kar ga prosi v molitvi.

Tudi delati mora človek! Vsak stan ima svoja dela in opravila, bodisi v tem ali onem oziru; eni imajo seveda težavna, a zopet drugi lahka dela. Vsak po svojem stanu si moramo pred oči postavljati izrek: „Moli in delaj!“ in Bog ti bo dal svoj blagoslov.

Zadnja beseda, „terpeti“, je že pri človeku vdomačena; saj človek mora terpeti prav do smerti; še le ko se preseli iz te solzne doline, preneha svetno

terpljenje. Mislimo pa si: kedo pa dandanašnji na svetu največ terpi? Težko je odgovarjati na to vprašanje, ker nespametno bi bilo se prepirati z brezverci in liberalci. Med govorom so nam podelili sv. papežev blagoslov. Nenavadno ihtenje in jokanje je bilo slišati po vsi cerkvi; vse je žalovalo še enkrat nad svojimi grehi in tudi vse obljubilo greh in njegove prilčnosti zapustiti.

O da bi ljubi Bog podénil milost vernemu ljudstvu, da bi ostalo v tem terdnem sklepu, zapustilo greh in njegove prijatelje bližnje prilčnosti, ter da bi te misijonske „duhovne vaje“ obrodile stoterni sad za dušo in telo.

K sklepu še rečem, da gre hvala za to preveliko milost, vsegamogočnemu Bogu, in njegovim res neutrudljivim; in gorečim poslancem, preč. gg. misijonarjama, čast. g. župniku z Janč, in posebno še domačemu g. župniku, ki toliko skerbijo za lepoto hiše Božje, posebno skerb in čujočnost pa unajo še nad dušami svojih duhovljanov, kajti že drugič so omislili te „duhovne vaje.“

Bog poverni vsem čast. gg. njih veliki trud, kateriga so skazovali v tem času! Ohrani naj nam našega verlega čast. g. župnika, da bodo še mnogo let vodili svoje verne ovčice, ter njim kazali pravo pot v sveta nebesa!

S.

Iz Planine 14. sept. — Veliki shod v romarski cerkvi Matere Božje na Planinski gori se je letos v praznik Marijinega presv. mena sijajno obnesel. Vreme, ki una pri taci cerkvenih slavnostih dokaj važno besedo, je bilo zelo vgodno, — krasen poleten dan, — zato se je zbralo ogromno število božjepotnikov, od vseh strani Notranjske, — da, celo od jadranskega morja in hervaške meje so nekateri priromali. Lahko se reče, da je blizu 3000 ljudi 13. sept. obiskalo starodavno Marijino svetišče, — pač jasen dokaz, kako globoko je v sercu našega naroda zarezana ljubezen do neb. kraljice. Jako vstreženo je bilo romarjem s tem, da je že poprejšnji dan pet č. g. duhovnikov spovedi romarjev sprejemalo. Vsi, ki so s tem namenom na Božjo pot dospeli, so lahko na versto prišli in sv. zakramente prejeli. Kaj je pač potrebnjšega na božjih potih, kot priliko dati romarjem, da si morejo serce očistiti in vest ohladiti v skesani spovedi. In kaj družega ima kerščanskemu romarju, ki želi Božjo pot res v svoj dušni prid opraviti, bolj pri sercu biti, kot to, da ss. zakramente ali poprej domá, ali pa na božji poti prejme? Božja pot brez spovedi in sv. Obhajila je le na pol storjena in ne donaša stalnega dobička. —

Bodi s temi versticami ob enem preč. g. duhovnom, ki so se drage volje potrudili na Planinsko goro: g. prelatu dr. Kulavicu, g. prof. dr. Lesarju, preč. g. dekanu Kunsteljnu in župniku Hrenoviškemu javno izrečena serčna hvala za njih krepko pomoč pri oltarju, v spovednici in na leci. — Dela je bilo mnogo, Bog daj tudi primérnega sadú, vse pa bodi Njemu v čast in v hvalo in Mariji v slavo!

Iz Ternovske fare na Notranjskem (Dopis.) Iz raznih krajev naše domovine nam prinaša „Danič“ zanimive dopise, kateri nam poročajo, kaj se je tu in tam lepega Božjim hišam preskerbelo, kaj se je vselega ali žalostnega pripetilo, kako so spodbudno tukaj sveti misijon, tam slovesno novo mašo obhajali. Nadjam se torej, da bo čast. bravec „Daničinim“ tudi s temi versticami vstreženo, da bojo radi brali

dopis od južne meje kranjske dežele, iz fare Ternovske, posebno ker ni Danica dokaj časa iz našega kraja nič poročala. —

Nad Ternovim se dviguje na prijaznem z drevjem ovenčanem griču starodavna še precej prostorna, pa za tako veliko župnijo mnogo premajhna farna cerkev sv. apostola Petra.

V jako visokem, leta 1827 sozidanem zvoniku so 4 prijetno vbrani zvonovi, katerih naj veči ima 33 stotov. Velike pred 15 leti izdelane orglje, zale spvednice, štirje kameniti oltarji (peti je lesen), lepi kipi in marsikaj še zaljša in liči našo cerkev. Čez vse lep je pa veliki oltar z umetno po prof. Franke-tu malano podobo sv. Petra, cerkvenega patrona. Ta oltar je iz različnega črnega, rudečega, belega in celó zelenkastega marmorja sestavljen in pa tako lepo, da smemo lahko trditi, da je v naši škofiji malo lepših in bolj dragocenih oltarjev. Pa to bodi le memo gredé omenjeno; opomniti hočemo še, da je bila cerkev pri vsem tem v teku let postala zelo nedostojna in neprijazna; ker že več let ni bila pobeljena in prenovljena, je delala na domačine in ptujce jako slab vtis. Splošni želji ljudstva, da se cerkev skorej dostojno prenove, je bilo letošnjega poletja vstreženo. Cerkev z zvonikom je bila letos vsa prenovljena, pobeljena in od znotrej lično pobarvana, tako da je zdaj jako čedna in zeló prijazna. Za duhovnijo, koja šteje nad 7000 duš, je cerkev premajhna; pri vsaki večji slovesnosti ne more vsega ljudstva obseči, posebno ko ste obe kuraciji, Harijska in Postenjska, brez duhovna. V tem oziru bo sedaj boljše, in ljudje bojo imeli sedaj v Božji hiši dovolj prostora: Harijci namreč so že dobili svojega duhovnega pastirja, in tudi v Postenje pride menda v kratkem penzioniran duhoven, kateri bo po svoji moči tamkaj izvrševal duhovno pastirstvo. Lahko je verjeti, da so ubogi Postenjeji o tej novici zelo veseli, ako se premisli, da je omenjena duhovnija že 10 let brez duhovna. Nekaj krog farne cerkve, nekaj za cerkvijo se razprostira pokopališče, ktero je za tako veliko faro tudi mnogo premajhno. Zatorej je splošna želja ljudstva, da se skorej razširi, kar se lahko zgodi na dve strani. Vendar nekterim ni po godu, da ostane pokopališče pri cerkvi; radi ga bi tje daleč od farne cerkve preložili *) Že pred par leti je bila obravnava, pri kateri se je povdarjalo, da je naše pokopališče na samem, na hribu, da nobenemu nič ne škoduje, da ga ni bolj primerne kraja itd. Spoznal je vse to naš nekdanji okrajni glavar, ter privolil, da ostane tukaj pokopališče. Ljudje so mu bili jako hvaležni, ker jih je groznih nepotrebnih stroškov obvaroval. In tako imamo pri nas po stari kerščanski navadi pri cerkvi kraj, kjer naši dragi ranjki vstajenja čakajo. Mnogo se pri nas za ranjke moli, kjer imajo ljudje lepo priliko vsako nedeljo grobove obiskovati. Ravno to ni današnjemu razsvitljenemu svetu po godi. Od cerkve naj se odterga zakon, naj se loči šola; od cerkve naj se loči zavoljo nevarnosti kužnih bolezni tudi — pokopališče. Kjer je pokopališče med hišami, je vsaj nekaj videznega za liberalno skerb, kjer je pa cerkev in pokopališče na samoti, tam se nam zdi ta skerb za zdravje pretirana.

(Konec nast.)

*) Poslednji čas je večstransko spričano, da je bosa vrača tistih, ki modrujejo, da je pokopališče pri cerkvi zdravju škodljivo; „memento mori“ — misel na smert je bav — bav, ki sitnežem grozo dela in bi vsa pokopališča radi prestavili v deveto deželo.

Gornje-Avstrijsko. V Ens-u je katoliško-konservativni shod med drugim prosil katoliško-konservativne poslance, da naj pri vsaki priliki povdarjajo, da družbeniki niso opustili zahtevati verske šole, temveč da kakor pošteni katoličani in domoljubi cenijo za svojo sveto dolžnost, o vsaki priliki tirjati tako šolo, ker so prepričani, da le po takem potu bode šola temeljno skerbela za telesni in dušni blagor ljudstva.

Ni ga skorej katoliškega shoda, pravi „Vaterland“, na katerem bi se z vso določnostjo ne zahtevala postavna varnost za katoliško odgojo šolskih otrok... Kolikor bolj se bode nezmerna večina katoličanov v Avstriji zavedala, toliko bolj bode to pravično zahtevo ponavljala. Naj le večina vernih možakov pride v deželne zборе in v državni zbor, se bo hitro to zahtevalo, kar želé celo drugoverci in judje sami.

Švica. Zvezni svet švicarski je unazanega in rogovilskega laškega pisarja Schichia pregnal iz Geneve. — Naj bi povsod takó posvetili takim hudo delnikom; nastopil bi kmalo mir po deželah in ne godilo bi se toliko hudobij, pojenjevale bi šibe božje.

Belgija. Katoliški shod v Melini je poslal papežu adresu, v kateri je izrečeno voščilo, da naj se poverne svetno gospodarstvo sv. Očetu.

Amerikansko. Št. pavelski nadškof Ireland je 16. avg. birmoval v cerkvi M. D. ob Belem jezeru med Indijani. Dne 21. avg. pa je bil pričujoč pri slovesnosti, ko je bil Milwauškemu nadškofu prevz. g. Frideriku Ksav. Katzer-ju podeljen „pallium“, znamenje nadškofovske oblasti. S kardinalom Gibbensom vred so k tej slovesnosti pričakovali mnoge škofe in stotine družih duhovnov. Prevzvišeni gosp. Katzer, Štajerec, je pred kacimi 17 leti z gg. Trobicem idr. za časa pok. mis. Pircu šel v misijon. Pravijo, da blagi gospod je v prvo bral v „Zgod. Danca“ o Pircu in njegovem misijonu in da zato je zvezdo danico vzel v svoj gerb.

V Vakoniji se je 19. avg. pripetila strašna nesreča. V hiši sester kerščanske ljubezni je sestra Osvalda, ki je bila sama doma, zajemala vodo in po nesreči padla v vodnjak, iz kterega sté jo drugi sestri, kmalu vernivši se domu, izvlekli ko merliča. Bog ji daj večni mir. — Duhovske vaje se obhajajo tudi po onih krajih. — V samostanu sester 3. reda pri sv. Frančišku je 19. avg. več deklic prejelo samostansko obleko.

V Lake Benton-u in v Faldi je strašna toča vse razdjala; padale so po 4 unce težke zerna! Samo na oknih je škode 2000 dolarjev. Tudi po mnogih drugih okrajinah so viharji naredili silovito škodo; razdjalo je eno cerkev, vzdignilo in razmetalo eno hišo, železnično poslopje v Burlington-u itd.

V kratkem, kar je gotovo, pokličejo sv. Oče neko število ameriškanskih prelatov v Rim za neki posvet v verskih zadevah.

V zadnjih 7 mescih je prišlo v Ameriko čez 24 tisoč ruskih judov!

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec september (kimovec).

a) Glavni namen:

Družbinski ali socijalni mir.

b) Posebni nameni:

20. Marija 7 žalosti. Serviški red. Vse posebno priporočene redovne družine. Poterdba v težkih skušnjah.

21. Sv. Matevž „Duhovni in obhajanci.“ Ohranitev učiteljskega stanja pri krivih prijateljih. Uradniki in obertniki.

22. Sv. Tomaž Vilanovski. Duhovska in deška semenišča. Spoštljivo obnašanje v hiši božji. Razširjanje katoliških časnikov in časopisov.

23. Sv. Lin. Rimsko vprašanje. Spreobrnjenje brezverskih in dolžnosti zanemarajočih starišev. Navajeni lažnjivci in preklinjevalci.

24. N. L. Gospa za rešitev jetnikov. Vprašanje sužnjev. Hvaležnost za zemeljske sadove. Mnogo učencev.

25. Sv. Kleofa. Posvečevanje zakona z večkratno prejetev ss. zakramentov. Živalnejša delavnost vplivajočih oseb. Poboševalne naprave in ječe.

26. Sv. Varin. Spreobrnjenje protestantov in starokatoličanov. Dušni mir dragih umerlih. Mnogo mlačnih svojeglavnih in ponosnih.

27. Ss. Kozma in Damijan. Jezusova družba. Kerščanski zdravniki. Priporočene časne zadeve.

28. Sv. Venceslav. Češka, Moravska in Šlezija. Terpijenje katoličanov v Rusiji. Miselna zlahklost za vrojeno.

29. Sv. Mihael nadangelj. Sv. Oče. Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Družba sv. Mihela. Vojaki.

30. Sv. Hieronim. Vsenčilišča in sv. vednost. Težavne pastirske zadeve. Vse poslana pa še ne uslišane zadeve. Mesca kimoveca umerli in oni udje molitvenega apostoljstva, in Serca Jezusovega bratovščine, ki bodo oktobra umerli.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odvernica od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne grehe in velike nesreče. — Dve osebi za pomoč v dušnih in telesnih potrebah. — Prav živo priporočena v bratovsko molitev neka oseba, da bi se ji zdravje vterdilo ter bi zamogla svojo dolžnost spolnovati, ako je božja volja in duši v zveličanje. Tudi priporoča svojega brata, ki za delj časa gre po svetu, da bi se ne zgnubil. V ta namen daruje 1 gld. za cerkev sv. Jožefa in 1 gld. za dijaško kuhinjo — Družina se priporoča Naši ljubi Gospej presv. Serca, sv. Ani, sv. Antonu Pad., sv. Jožefu in Angeljem varhom za srečno poravnavo nekega neljubega razpora

Zahvale.

Na priprošnjo sv. Antona sem zadobila dve veliki milosti: Opravljala sem v velikih dušnih in tudi telesnih stiskah pobožnost 9 torkov na čast sv. Antonu, in precej ob koncu

te pobožnosti sem bila popolnoma umirjena in potolažena, Drugo milost sem dosegla v službenih začevah tudi po pobožnosti k sv. Antonu in sicer še več kot s-m prosila. S tem sem toliko zaupanje zadobila do sv. Antona Pad., da želim tudi v družih sereih ravno to zaupanje zbuditi. J. — s.

Prečastiti gospod vrednik! Blagovolite sprejeti naslednje verstice v svoj volecenjeni list. Ko je 23. avg. t. l. razsajala huda povodenj po Gorenjskem, bila je tudi naša hiša v veliki nevarnosti in govorilo se je, da v treh urah ne bo več sledu, kje je stala. V tem groznem strahu obljubili smo, javno se zahvaliti Mariji preblaženi Devici, sv. Nikolaju in sv. Antonu Pad., ako nam od Boga izprosijo rešitev. — In uslišani smo bili. — Voda začela je upadati in delavcem pospečilo se je ovirati ji močni tok ter se nam brez velike sile ni več bati. Zatoraj spolnujemo tu s hvaležnim srcem svojo obljubo, veleč vsim, ki so v stiskah in nevarnostih, naj iščejo pomoči pri svetnikih, kajti Bog je v njih mogočen

Rođbina Koroška

Listek za raznoterosti.

Častni br. Angjeo Iv. Krajnović, eden naših treh Bošnjakov, ki so pred nekaj leti v Ljubljani študirali, se je kot mlad frančiškan tako verlo obnašal, da je od prečast. bosanskega P. provincijala poslan na Jaltijansko (v mesto Perugia) v višje nauke. Drugi, **Kujundžić**, je jezuitovski novinec v Št. Andreju; tretji (**Tvrđković**) pa v Travniku izversten dijak.

Iz Amerike. Milgsp. Jan. Vertin, škof v Market-u, naš rojak z Dolenjskega, je na 1. septembra t. l. imel nastavljeno svojo mašniško sreberno mašo. K temu, kakor naznanja „Wanderer“ 20. avg., so se delale velike priprave. Verniki so imeli odmenjeno darovati svojemu ljubljenu pastirju 2.500 dolarjev (čez 5000 gl.) za njegovo poptovanje v Rim. Prosimo naše rojake, da bi nam kateri o tem kaj več naznaniti blagovolil. —

O babilonskem stolpu še nekaj. Prej so mislili, da je to hrib, kar so bile v resnici le razvaline. Tamkaj razširjajo sv. vero karmeliti in leti so postavili na verhu razvalin kip „zmagoslavne Device Marije.“ katerega so še papež Pij IX. blagoslovili. Babilonski stolp ima od svojih osem nadstropij le še dvoje, a še sedaj je tako visok, da ga vidijo osemdeset kilometrov daleč. Na podnožji zavzema stolp 194 kvadratnih metrov. Sostavljen je iz opeke, ki je vsa pokrita z babilonsko-asirskimi klinastimi pismenkami. Mesto cementa rabili so tekočino, katero so dobivali iz nekega še sedaj obstoječega vira blizu stolpa. Odgerjenje Marijinega kipa verhu stolpa zveršilo se je z velikimi slovesnostmi, pri katerih so pričujoči bili celo mohamedanci.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Čast. g. admin. Mat. Mrak 3 gld. — Gsp. J. Šusteršič 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Jože Tavčar, cerkvenik na Brezjah, 8 gld. — L. Andrijak 50 kr.

Za Marijanišče: P. n. milgsp. št. prošt dr. L. Klotutar 20 gld.

(Še več darov prihodnjič.)